

jeg ikke kan tvivle om, at det høie Thing vil nedsette et Udvalg i Sagen, skal det være mig kjær at conferere med dette om hvad der i saa Henseende maatte være nødvendigt.

Der er kun tilbage Spørgsmaalet om Klassifikation af Eiendommene. Jeg vil ganske ærligt tilstaae, at jeg her har gjort en Koncession til Opinionen. At jeg skulde have fraveget, hvad jeg maatte ansee for liggende i Lovens rette Tankegang, kan der naturligvis ikke være Tale om. Grundene over hele Landet, ligemeget om de høre til Landdistriktet eller til Kjøbstæderne, ere satte i Takt efter samme Regler — jeg taler ikke om den lille Modifikation, at man for Bekvemmeligheds Skyld sætter Noget til Takt 24 uden særlig Bonitering — og naar Bygningernefattes i Skat efter samme Regler, troer jeg, at man vilde have det fuldkomneste Skattesystem, man kunde tænke sig. Her er der imidlertid kun Tale om Beskatning med Hensyn til Kommunen, og der mener jeg, at Forskjelligheden i Byggegrundenes Salgsværdi maa falde bort, Forskjellen kan kun føre til, at i tæt sammenbyggede Byer lægger man lidt mere paa Grunden end i andre Byer; men det, hvortil Grunden anvendes, er ligegyldigt. Jeg kan forøvrigt ikke Andet end give den ærede første Taler Ret i, at skal det have Betydning, maa der være flere Klasser, og Springet mellem Klasserne maa være videre end en blot Modifikation. Jeg skal ikke, siden jeg engang har gjort Koncessionen, have noget imod at forhøje Klasseantallet, men saa er man inkonsekvent imod Lovens rette Tankegang, som er den, at Grunden er skiltsat efter de samme Regler, enten der er Tale om Kjøbstadjord eller Kjøbstadgrund, en Forskjel, som forøvrigt nu er fuldstændigt forsvunden i legal Henseende. Den havde egentlig, som jeg ved Sagens Forelæggelse berørte, allerede tabt sin Betydning ved Konsumtionens Ophevelse, og nu har Næringsloven udblettet enhver Forskjel, idet man nu ved den yderste Udkant af Byens Jord kan drive samme Næringsvei som i Byens Kjerne, og saaledes skal den ogsaa her forbinde, og enten man bruger Jorden til Faaresti eller til

at opføre et Palads paa, gjør ingen Forskjel, uden forsaavidt, at Paladset maa svare stor Bygningsafgift — men Grunden bliver den samme.

Brasch: Efter de Bemærkninger, der ere faldne med Hensyn til dette Lovforslag, vil jeg indskrænke mig til hovedsagelig at dvæle ved det sidste Punkt, som den ærede Minister berørte. Efter min Formening ligger netop Uensstemmeligheden i at finde den rette Beskatningsmaade for Kjøbstadjordene. Saavidt jeg har erfaret, have Kjøbstadjordene i Almindelighed ikke bidraget Noget til den kommunale Beskatning, og vilde man nu paa eengang deelagtiggjøre dem deri paa en saadan Maade, som er antydet i Lovforslaget, forekommer det mig, at man vilde gaae Eierne noget for nær. Jeg troer saaledes ikke, at der kan være Tale om ved Beskatningen at søge den igjennem en Klassifikation, men derimod snarere igjennem en Taxation. Den ærede Minister bemærkede ogsaa, at i Kjøbstadbygningerne havde man i Assurancesummen den rette Basis for Beskatningen. Jeg hører nu ikke til dem, der mene dette; jeg mener, at en Taxation ogsaa her vilde være heldigere, men jeg skal indrømme, at der derom kan være meget forskjellige Meininger. Der er et andet Punkt i Lovforslaget, som allerede er tilstrækkeligt berørt, om hvilket jeg dog vil udtale, at jeg slutter mig til den Opfattelse, som gaaer ud paa, at Matrikulens Uforanderlighed er uheldig. Det forekommer mig, at der hyppig maa kunne indtræde saadanne Forhold i Kjøbstæderne, der kunde gjøre det ønskeligt at forandre Matrikulen. Den ærede Minister har gjentagende sagt, at naar Matrikulen er staaet fast, opnaaer man det Gode, at der er en fast Beskatning paa hver enkelt Eiendom, som ikke kan forandres. Ja det er ganske rigtigt, at man opnaaer dette for Grunden; men der er jo en anden Ting, som er ligesaa vigtig, nemlig Bygningerne, og for dem opnaaer man det ikke, idet jo Assurancesummen idelig forandres. Det er altsaa kun i een Henseende at man opnaaer dette Gode